

Arrest

nr. 348 328 van 10 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Rue Nanon 43
5002 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 24 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 februari 2026.

Gelet op de beschikking van 3 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN, loco advocaat P. VANCRAEYNEST.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt bij beschikking van 3 februari 2026 het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart de Noord-Macedonische nationaliteit te hebben, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal

evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Haar eerste verzoek verklaarde het CGVS kennelijk ongegrond aangezien zij niet aannemelijk maakte dat zij voor de aangehaalde problemen, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 317 854 van 3 december 2024.

In het kader van haar huidig verzoek verklaart verzoekster dat zij nog steeds dezelfde problemen heeft in Noord-Macedonië en dat het leven van haar dochter in gevaar is. De mensen met wie zij problemen kent, hebben van alles gebroken in haar huis, zijn verantwoordelijk voor het onder water zetten van haar huis en hebben haar huis ook in brand proberen steken. In het verleden dreigden die mensen er ook mee om haar tweede dochter te ontvoeren. Zij voegt toe dat zij wil werken in België, dat haar leven hier beter is en dat zij medische problemen en stress kreeg vanwege de problemen in Noord-Macedonië. Ter staving van haar huidige verzoek legt zij kopieën van twee politiedocumenten neer.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) verzoekster herhaalt dat zij nog steeds dezelfde problemen heeft in Noord-Macedonië, dat het leven van haar dochter in gevaar is en dat ze ook dreigden om haar andere dochter te ontvoeren. Dat ze in haar huis vanalles kapot maakten, waterschade veroorzaakten en dreigden dat ze haar huis in brand zouden steken, haalde zij ook reeds aan in haar eerste verzoek. Dit wijzigt niets aan de conclusie dat zij bij problemen bij de Noord-Macedonische politie terecht kan.

(ii) wat betreft de twee politiedocumenten, dient bemerkt te worden dat er ernstige redenen zijn om te twifelen aan de authenticiteit ervan. Hoe dan ook zijn deze documenten enkel een weergave van haar versie van de problemen die zij stelt gekend te hebben in haar land van herkomst en kunnen bijgevolg geenszins als een objectieve weergave van de gebeurtenissen weerhouden worden. Bovendien gaat het hier over gebeurtenissen waar zij reeds in haar eerste verzoek over sprak, met name de bedreigingen die zij en haar dochter M. kregen. Het gaat hier aldus niet over nieuwe elementen of gebeurtenissen én dit verandert aldus niets aan de conclusie dat er in haar geval nationale bescherming voorhanden was.

(iii) in geval van eventuele (veiligheids)problemen die in Noord-Macedonië opererende autoriteiten voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

(iv) wat betreft haar beweringen dat zij in België wil werken, dat haar leven hier beter is, dat zij medische problemen en stress heeft en dat haar dochters hier naar school gingen, dient opgemerkt te worden dat dit motieven zijn die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoekster heeft aangebracht in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van haar reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Verzoekster stelt: "Dat verzoekster nochtans nieuwe feiten heeft aangevoerd ter ondersteuning van haar volgend verzoek:

- Dat R. K. en zijn mannen nu dreigen om de tweede dochter van verzoekster te ontvoeren;

- Dat mannen die door R. K. zijn aangestuurd, de woning van verzoekster en haar echtgenoot hebben beschadigd, waterschade hebben veroorzaakt en hebben geprobeerd het huis in brand te steken. Dat deze verklaringen, afgelegd in het kader van het volgend verzoek tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal op 19 augustus 2025, nieuwe elementen vormen. Dat verzoekster ook twee nieuwe documenten heeft overgelegd ter ondersteuning van haar volgend verzoek. (Stuk 4)
Dat het gaat om kopieën van politiedocumenten afkomstig uit het land van herkomst.”.

De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient te worden nagegaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. Dat elementen nieuw zijn in die zin dat ze nooit eerder werden aangebracht, volstaat dus geenszins (an sich), aangezien het moet gaan om nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming in de zin van voormelde artikelen aanzienlijk vergroten. De commissaris-generaal heeft onderzocht, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, wat in casu niet het geval is in het kader van haar huidig verzoek. Bijgevolg kon de commissaris-generaal haar verzoek onontvankelijk verklaren.

De Raad merkt op dat verzoekster tijdens haar eerste verzoek reeds de ontvoering van haar dochter en de schade aan haar huis heeft aangekaart. In arrest nr. 317 854 van 3 december 2024 heeft de Raad het volgende (vast)gesteld dienaangaande:

“3.11. Waar verzoekers stellen dat K. ook dreigde de jongere zus van verzoekster M. mee te nemen, wijst de Raad erop dat verzoekster M. en haar moeder, verzoekster A., hierover tegenstrijdige verklaringen aflegden. Zo verklaarde verzoekster M. dat K. wel degelijk haar zus had proberen te ontvoeren (zie NPO verzoekster M., p. 7), terwijl verzoekster A. stelde dat het nooit verder is gegaan dan louter verbale bedreigingen (zie NPO verzoekster A., p. 4). Dat verzoeksters over een dergelijk belangrijk element in hun vluchtrelaas tegenstrijdige verklaringen afleggen, doet ernstig twijfelen aan hun geloofwaardigheid. Waar verzoekers ter verschoning van de vastgestelde tegenstrijdigheid aanhalen dat verzoekster M. waarschijnlijk de gebeurtenissen verkeerd had geïnterpreteerd omdat ze wist waartoe K. in staat was, wijst de Raad erop dat dit een blote bewering betreft. De commissaris-generaal stelt dan ook op goede gronden vast dat: “Wat betreft de verklaring dat uw ouders vrezen dat hun andere dochter bij terugkeer naar Noord-Macedonië misschien ontvoerd gaat worden door deze familie (CGVS S., p. 6) dient opgemerkt te worden dat dit een louter hypothetische vrees is die op geen enkel objectief gegeven is gestoeld. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat jullie hier tegenstrijdige verklaringen over afleggen. Zo geeft uw moeder aan dat ze louter verbaal gedreigd hebben met het ontvoeren van de andere dochter (CGVS A., p. 4), terwijl u aangeeft dat er een ontvoeringspoging is gebeurd op de school van uw 14-jarige zus (CGVS, p. 7). Dat jullie verschillende verklaringen afleggen omtrent een dergelijk belangrijke gebeurtenis, is uiterst bevreemdend. Daarnaast blijken uw beide zussen K. R. te volgen op Instagram, waardoor een vrees voor ontvoering weinig aannemelijk lijkt.” Bovendien wees de commissaris-generaal er ook in dit verband terecht op dat “Ten slotte verkreeg u in het verleden in Noord-Macedonië adequate bescherming door de autoriteiten. Uit niets blijkt dat dit voor uw zus ook niet het geval zou zijn.”

3.12. De Raad treedt de commissaris-generaal verder bij waar hij vaststelt dat: “Wat betreft de verklaring dat de familiewoning niet langer bewoonbaar is omdat alles kapot is na inbraak en onder water staat (CGVS, p. 17; CGVS S., p. 6; CGVS A., p. 4), dient opgemerkt te worden dat dit niet uit de door uw vader ingediende foto's en het filmpje afgeleid kan worden. Enerzijds dient opgemerkt te worden dat de foto's en filmpjes op zichzelf weinig aantonen – het afgebeelde huis kan van eender wie zijn en kan overhoop gehaald zijn door eender wie en op gelijk welke wijze. Anderzijds blijkt uit de ingediende foto's en het filmpje geenszins dat het getoonde huis niet langer bewoonbaar zou zijn. Er ligt veel afval in het huis, er is wat schade en er is een lek aan de buitenkant van het huis, maar uit niets blijkt dat het huis helemaal niet bewoonbaar zou zijn (zie map ‘Documenten’ S.).” Waar verzoekers stellen dat de mannen die K. stuurde hun dreigement hebben uitgevoerd door verzoekers' huis te vernielen, wijst de Raad erop dat uit de video en de foto's niet kan afgeleid worden dat het huis dat daarop afgebeeld wordt, hun huis betreft, noch dat K. of andere mannen die hij bevelen gaf het huis zouden vernield hebben. Er is immers enkel een huis te zien met veel afval en wat schade. Verzoekers slagen er dan ook niet in aannemelijk te maken dat K. samen met andere mannen hun huis zou hebben vernield.”.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terdege gemotiveerd: “• U herhaalt enkel dat u nog steeds dezelfde problemen heeft in Noord-Macedonië, dat het leven van uw dochter in gevaar is en dat ze ook dreigden om uw andere dochter te ontvoeren (verklaringen volgend verzoek d.d. 19/08/2025, punt 17, 22 23). Dat ze in uw huis vanalles kapot maakten, waterschade veroorzaakten en dreigden dat ze uw huis in brand

zouden steken haalde u ook reeds aan in uw eerste verzoek (CGVS A. VIB 1, p. 4). Dit wijzigt niets aan de conclusie dat u bij problemen bij de Noord-Macedonische politie terecht kan.”.

De Raad merkt verder op dat de beoordeling van de bewijswaarde van de voorgelegde stukken tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal en van deze Raad behoort. De commissaris-generaal en deze Raad dienen niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten.

De Raad sluit zich aan bij de vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent de voorgelegde politiedocumenten, dewelke zij nogmaals voegt aan haar verzoekschrift: “• Wat betreft de twee politiedocumenten die u indient, dient vooreerst bemerkt te worden dat er ernstige redenen zijn om te twijfelen aan de authenticiteit ervan. Vooreerst legt u enkel kopieën van deze documenten neer. Kopieën kunnen makkelijk bewerkt worden door middel van knip – en plakwerk, waardoor de bewijswaarde hiervan laag is. Daarnaast werden beide politiedocumenten ondertekend met dezelfde naam, maar werden er twee verschillende handtekeningen genoteerd bij deze naam. Bovendien klopt de inhoud van uw klacht ook niet met uw eigen verklaringen. Tijdens uw eerste verzoek gaf u aan dat er mensen naar uw huis kwamen en vroegen naar M., maar sprak u helemaal niet van het feit dat ze fysiek geweld tegen u gebruikt hadden (CGVS A., VIB 1, p. 4), terwijl in de klacht vermeld werd dat u geslagen werd, aan uw haar getrokken werd en bedreigd werd dat ze u zouden verkrachten of vermoorden (zie map ‘Documenten’). Dat u deze ernstige feiten niet vermeld zou hebben bij het CGVS is uiterst bevreemdend en ondermijnt de geloofwaardigheid van dit document verder. Ten slotte haalden u en uw man tijdens jullie eerste verzoek aan dat jullie geen documenten hadden omtrent deze klachten en gaf uw man expliciet aan dat er geen pv’s meegegeven worden in Noord-Macedonië (CGVS A. VIB 1, p. 5; CGVS S. VIB 1, p. 6). Tijdens het interview bij de DVZ in kader van uw tweede verzoek haalde u echter aan dat u tegen het CGVS had gezegd dat u documenten had om die problemen te bewijzen maar dat u ze toen niet mee had, hetgeen faliekant tegenstrijdig is met uw werkelijke verklaringen tijdens uw eerste verzoek (verklaringen volgend verzoek d.d. 19/08/2025, punt 17).

• Hoe dan ook, deze documenten zijn enkel een weergave van uw versie van de problemen die u stelt gekend te hebben in uw land van herkomst en kunnen bijgevolg geenszins als een objectieve weergave van de gebeurtenissen weerhouden worden. Bovendien gaat het hier over gebeurtenissen waar u reeds in uw eerste verzoek over sprak, met name de bedreigingen die u en uw dochter M. kregen (zie map ‘Documenten’). Het gaat hier aldus niet over nieuwe elementen of gebeurtenissen én dit verandert aldus niets aan de conclusie dat er in jullie geval nationale bescherming voorhanden was.”.

De Raad merkt nog op dat één politiedocument pas werd opgesteld, op 27 december 2024, een ruime periode nadat de feiten zich hadden voorgedaan, op 16 januari 2023 (PROCES VERBAL DE POLICE No 973/2024 Date : 27.12.2024 (...) En la date du 27.12.2024 (...) Ces menaces se sont produites en la date du 16.01.2023.).

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij stelt: “Dat het in twijfel trekken van de echtheid van deze documenten op grond van het enkele feit dat het kopieën en geen originele documenten zijn, misbruik is en een schending vormt van het beginsel van behoorlijk bestuur.”, gelet ook op de andere vaststellingen omtrent deze documenten.

Verzoekster stelt dat haar verklaringen, volgens haar: “(...) tijdens de gehele procedure consistent zijn gebleven en zij aan het Vreemdelingenloket en het CGVS heeft verklaard dat R. K. naar hun woning is gekomen om hen te bedreigen.”. De Raad merkt op dat verweerder een tegenstrijdigheid heeft vastgesteld tussen haar verklaringen en de inhoud van het politiedocument. Bijgevolg werpt zij met haar voorgaand betoog geen ander licht op deze vaststelling.

Verzoekster stelt: “Dat het feit dat verzoekster en haar echtgenoot in hun eerste verzoek verklaarden geen documenten over deze gebeurtenissen te bezitten, en later verklaarden dergelijke documenten te kunnen overleggen, geenszins een tegenstrijdigheid vormt. Dat verzoekster pas in staat was deze documenten te produceren bij haar volgend verzoek.”.

De Raad wijst naar hetgeen werd (vast)gesteld in arrest nr. 317 854 van 3 december 2024: “Waar verzoekers stellen dat zij nooit papieren hebben ontvangen en verzoekster M. dit ook bevestigde in haar verklaringen, wijst de Raad erop dat het onaannemelijk is dat de politie bij geen enkele klacht die ze hebben ingediend een papier zouden hebben meegegeven of aan geen enkele klacht iets zou hebben gedaan, gelet op het feit dat er al een rechtszaak bezig was tegen K. naar aanleiding van een klacht van verzoekster M., hun dochter.”. De Raad wijst er verder op dat verzoekster tijdens haar interview op de DVZ heeft verklaard: “Ik heb voordien aan het CGVS gezegd dat ik documenten had om die problemen te bewijzen maar ik had ze toen niet mee. Ik heb ze vandaag bij om ze voor te leggen.” (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Het betreft hier weldegelijk

een tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen in het kader van haar eerste en tweede verzoek. Met haar voorgaand betoog heft zij deze tegenstrijdigheid niet op.

Door te verwijzen naar de UNHCR richtlijnen, te stellen dat deze documenten als elementen moeten worden beschouwd die de waarheidsgetrouwheid van de verklaringen van verzoekster versterken, algemeen op te merken dat er geen materiële onregelmatigheden in de documenten zijn vastgesteld, te verwijzen naar de inhoud van de documenten, brengt zij geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op de vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent haar voorgelegde documenten en slaagt er niet in om deze te ontkrachten.

8. Verzoekster houdt een betoog omtrent de beschermingsmogelijkheden in Noord-Macedonië.

De Raad wijst dienaangaande naar hetgeen werd (vast)gesteld in arrest nr. 317 854 van 3 december 2024: “3.6. In het verzoekschrift wordt uitvoerig ingegaan op de problemen die M. kende met K. waaronder het huiselijk geweld, gedwongen prostitutie en mensenhandel waar zij slachtoffer van werd. De Raad betwist echter niet dat verzoekster M. slachtoffer werd van huiselijk geweld, gedwongen prostitutie en mensenhandel. Wel stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoekers een beroep konden doen op de nationale bescherming van de Noord-Macedonische autoriteiten, ze niet aantonen dat deze onvoldoende was en dat zij evenmin aannemelijk maken dat zij hier in de toekomst niet langer beroep op zouden kunnen doen. De Raad beklemtoont hierbij, in navolging van de commissaris-generaal, dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.(...)”

3.7. Wat betreft de verschillende problemen met K., maken verzoekers niet aannemelijk dat zij bij terugkeer geen of onvoldoende beroep kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, zoals hierna genoegzaam zal blijken.(...)”

Er kan dan ook wel degelijk worden besloten dat in geval van eventuele (veiligheids-)problemen de Noord-Macedonische autoriteiten aan hun onderdanen voldoende bescherming bieden en redelijke maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en dat verzoekers zich, zo nodig en zo zij daartoe de nodige pogingen zouden ondernemen, toegang kunnen verschaffen tot dergelijke bescherming.(...)”

Het is bijgevolg aan verzoekers om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Noord-Macedonische overheden wenden dan wel wenden om bescherming te vragen. Zij moeten aantonen dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Noord-Macedonische overheid voor bescherming. Verzoekers blijven hier echter in gebreke.”

Verzoekster brengt in het kader van haar huidig verzoek geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan deze vaststellingen te tornen. Immers, verzoekster verwijst in haar verzoekschrift grotendeels naar verklaringen aangehaald in het kader van haar eerste verzoek en algemeen naar haar Roma-etnie.

Haar stelling dat R. K. en zijn ouders in het land van herkomst zouden veroordeeld zijn, dewelke zij niet staaft met documenten, bevestigt het voorgaande omtrent de beschermingsmogelijkheden in Noord-Macedonië.

De Raad wijst er verder op dat uit de beschikbare informatie blijkt dat in Noord-Macedonië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen en ondanks het feit dat hervormingen nog steeds nodig zijn, de politionele en gerechtelijke autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Dit doet geen afbreuk aan het feit dat, zoals genoegzaam blijkt uit het geheel van de voorliggende landeninformatie, zoals aangereikt door zowel verzoekster als verweerder, de Noord-Macedonische autoriteiten redelijke maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat de in Noord-Macedonië opererende autoriteiten in het geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen en ongeacht hun etnische aanhorigheid voldoende bescherming en ondersteuning bieden en dat bijgevolg aangenomen kan worden dat verzoekster zich bij eventuele problemen toegang kan verschaffen tot de nodige bescherming en ondersteuning vanwege haar nationale, Noord-Macedonische overheden. De Raad merkt op dat verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar informatie die dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voormelde analyse is gesteund, en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de door verweerder gehanteerde landeninformatie en de op deze landeninformatie geschraagde motieven uit de bestreden beslissing.

Hoe dan ook volstaat een loutere verwijzing naar algemene informatie omtrent o.a. prostitutie en mensenhandel in Noord-Macedonië niet, om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

9. Verzoekster wijst op (informatie omtrent) de situatie van Roma in Noord-Macedonië en stelt dat haar toegang tot gezondheidszorg bovendien sterk beperkt is vanwege haar Roma-afkomst.

In de eerste plaats dient erop te worden gewezen dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571).

Door louter naar algemene informatie en haar Roma-afkomst te verwijzen, toont verzoekster niet concreet aan dat zij in Noord-Macedonië geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg.

De Raad wijst verder naar hetgeen werd (vast)gesteld in arrest nr. 317 854 van 3 december 2024: “3.15. Verzoekers halen nog aan dat zij niet voorhouden vervolgd te worden op basis van hun Roma etniciteit en dat, indien zij een verblijfsvergunning wensten te verkrijgen op valse gronden, zij gewoon dit hadden kunnen aanhalen en zo internationale bescherming hadden kunnen krijgen. Volgens hen kan uit het feit dat ze dit niet als vervolgingsgrond aanvoeren, afgeleid worden dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Deze argumentatie is echter weinig ernstig.”

10. Verzoekster wijst op haar psychologische en medische problemen, voegt hierbij “Stuk 4 : Certificaten van gezondheidsspecialisten” aan haar verzoekschrift, en stelt dat: “Overwegende dat de tegenpartij het niet nodig achtte om bijzondere procedurele regels vast te stellen of specifieke ondersteuning toe te kennen aan de verzoekster tijdens haar procedure.”

De Raad merkt op dat verzoekster een aantal documenten van “Stuk 4 : Certificaten van gezondheidsspecialisten” reeds heeft voorgelegd in het kader van haar eerste verzoek, met name het document van EXIL van 1/2/2024, het document “DOSSIER MEDICAL” van 12/07/2023 en het document van D. A. van 16/2/2024.

Op een ander exemplaar van het document van EXIL van 1/2/2024, dewelke zij nog niet had voorgelegd, wordt door haar psychiater met de hand kort verzoekster haar (psychologische) toestand beschreven ten tijde van haar consulatie op 2 mei 2024.

De Raad merkt op dat deze voorgaande stukken betrekking hebben op haar (psychologische) situatie ten tijde van haar eerste verzoek om internationale bescherming.

Een ander (medisch) document, dewelke zij nog niet had voorgelegd, is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging, zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Dit stuk kan derhalve niet in overweging worden genomen.

De Raad wijst op hetgeen de commissaris-generaal dienaangaande heeft vastgesteld in de beslissing genomen in het kader van haar eerste verzoek: “Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun is om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Zo stuurde uw advocaat een aantal dagen voor uw persoonlijk onderhoud een aantal medische en psychologisch -psychiatrische attesten door. Daaruit blijkt dat u diabetes hebt, last heeft van migraine, slaapproblemen, vaak zaken vergeet en last heeft van depressieve – en stressgevoelens. In het psychiatrisch attest staat geadviseerd om het persoonlijk onderhoud met psychologische voorzichtigheid af te nemen (zie map ‘Documenten’).

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werd er u tijdens het persoonlijk onderhoud verteld dat u altijd een pauze mocht vragen, dat u het mocht aangeven indien u een vraag niet begreep, dat u mocht laten weten indien u zich niet goed voelde tijdens het onderhoud en dat het onderhoud kort gehouden zou worden

(CGVS A., p. 2). Er werd u daarnaast de kans geboden om enkel over de meest recente en persoonlijke problemen te praten, zodat u niet het hele verhaal zou moeten doen (CGVS A., p. 3). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS bleek dat u zeer capabel was om uw verhaal te doen en te antwoorden op de vragen. Het persoonlijk onderhoud heeft bovendien minder dan een uur geduurd en, hoewel u de kans kreeg om enkel over de recente en persoonlijke problemen te praten, koos u er zelf voor om toch uw hele verhaal te doen (CGVS A., p. 3-4). Op het einde van het persoonlijk onderhoud bedankte u de protection officer om vriendelijk te zijn (CGVS A., p. 6).”

De Raad wijst verder naar hetgeen werd (vast)gesteld in arrest nr. 317 854 van 3 december 2024: “Wat betreft de bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoekster A., stelt de Raad vast dat verzoekers de beoordeling hiervan door de commissaris-generaal, die in de beslissing van verzoekster A., kan worden gelezen volstrekt onbesproken laten. Zij brengen dan ook geen elementen aan die hier een ander licht op werpen.”

De commissaris-generaal heeft dienaangaande het volgende vastgesteld in de bestreden beslissing: “In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofde géén bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Tijdens uw eerste verzoek legde u een aantal medische en psychologische attesten neer en werd door uw psychiater geadviseerd om het persoonlijk onderhoud met psychologische voorzichtigheid af te nemen. In dit verband moet er echter op worden gewezen dat u tijdens uw tweede verzoek enkel over uw diabetes diagnose

(verklaringen volgend verzoek d.d. 19/08/2025, punt 13) en stress (zie administratief dossier: registratie verzoek om internationale bescherming) spreekt, maar verder geen psychologische problemen aanhaalt. De Dienst Vreemdelingenzaken concludeerde dat u geen procedurele noden heeft (zie ‘Beoordeling bijzondere procedurele noden’), zelf haalde u ook aan dat er geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken (zie ‘Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ) en tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming bleek u bij het CGVS reeds duidelijk in staat te zijn om op een heldere manier uw verhaal te doen en over alle problemen te praten. Bijgevolg werden er u in het kader van onderhavig volgend verzoek geen specifieke steunmaatregelen verleend door het Commissariaat-generaal, aangezien er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verder blijkt uit het verslag van haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij in staat bleek het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en hierop duidelijke en concrete antwoorden te formuleren. Er kan uit het geheel van haar verklaringen afgeleid tijdens haar tweede verzoek om internationale bescherming dan ook geenszins worden afgeleid dat zij niet in staat was om uitgebreide en coherente verklaringen af te leggen, of niet bij machte was om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de asielprocedure deel te nemen.

Verzoekster, die in de vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ daarenboven zelf eenduidig aangaf dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken, toont verder niet concreet aan en maakt niet hard dat er in casu en in het kader van haar voorliggend, volgend verzoek om internationale bescherming bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze eventuele steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Zij stelt voorts “Dat het CGVS haar dan ook niet kan verwijten dat zij de feiten van geweld waarvan zij slachtoffer was, niet in detail heeft kunnen navertellen.”. De Raad merkt op dat dergelijke feiten van geweld geen details betreffen en van haar verwacht kon worden dergelijke elementen aan te halen tijdens haar eerste verzoek aangezien zij zeer capabel was om haar verhaal te doen en te antwoorden op de vragen, zoals blijkt uit de voorgaande vaststellingen uit haar eerste verzoek.

De Raad merkt verder op dat verzoekster geheel niet aannemelijk maakt dat het voorgaande in haar hoofde vervolging zou uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat het voorgaande gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houdt met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire

bescherming. De Raad merkt op dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Uit de elementen in het dossier kan niet blijken dat de autoriteiten van Noord-Macedonië haar op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen (HvJ 18 december 2014 (GK), C-524/13, M'Bodj). Verzoekster moet zich voor wat betreft de beoordeling van het voorgaande richten tot de geëigende procedure.

11. Bijgevolg lijkt verzoekster geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 24 april 2026 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Servisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster stelt dat zij, naar aanleiding van het thans voorliggende tweede beschermingsverzoek, nieuwe elementen en feiten heeft doen gelden die de kans op bescherming vergroten, en dan met name het gegeven dat haar "tweede dochter" in haar land van herkomst wordt bedreigd met ontvoering. In dit verband heeft verzoekster ook nieuwe politiedocumenten uit haar land van herkomst bijgebracht, met vertaling, en deze vermogen "wel degelijk haar geloofwaardigheid recht te trekken". Besluitend stelt verzoekster dat er minstens aanleiding toe bestaat haar huidig beschermingsverzoek ontvankelijk te verklaren en vervolgens de nieuw aangevoerde elementen ten gronde te onderzoeken. Verder bevraagd, stelt verzoekster dat zij niet kan terugkeren naar Noord-Macedonië ("Ze zoeken mij daar."), aangezien de politie niet bij machte is haar daar te beschermen en zij er dus haar leven zou riskeren."

5.1. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster op 10 februari 2026 een vraag tot horen heeft ingediend met een schriftelijke toelichting.

De Raad benadrukt dat een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet uitsluitend tot doel heeft mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de

terechtstelling uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092).

Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan derhalve niet als dusdanig worden gebruikt. Evenmin biedt een verzoek tot horen de mogelijkheid nieuwe middelen, argumenten of informatie aan te voeren. Dit verzoek mag zodoende niet worden beschouwd als een bijkomende memorie. Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of ontvankelijk.

In voormelde vraag tot horen verzoekt verzoekster niet slechts om te worden gehoord, maar geeft zij eveneens een verdere toelichting. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde toelichting geen rekening worden gehouden.

5.2. Verzoekster brengt, met voormeld algemeen en veelal herhalend betoog ter zitting, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de gronden van de beschikking van 3 februari 2026.

Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoekster laat dit geheel na. Door louter en alleen eerder aangehaalde elementen, verklaringen en argumenten te herhalen en voorts algemeen de conclusie van de beschikking tegen te spreken zonder concreet op de gronden van de beschikking in te gaan, blijft zij hiertoe immers manifest in gebreke. Verzoekster blijft niet specifiek of concreet een motief van de beschikking te bekritisieren. Bijgevolg brengt zij geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

In wezen beperkt verzoekster zich ter zitting tot het beknopt hernemen van elementen die zij eerder in het kader van haar beschermingsverzoek(en) heeft aangehaald, zoals waar ze erop wijst dat er wordt bedreigd om haar tweede dochter te ontvoeren en verwijst naar de door haar neergelegde politiedocumenten, en het volharderen dat dit wel degelijk nieuwe feiten en elementen zijn die de kans op bescherming vergroten – waarmee ze louter de beschikking tegensprekt zonder meer – zonder dat ze evenwel ook maar enigszins concreet ingaat op de vaststellingen in de beschikking op grond waarvan wordt vastgesteld en geoordeeld dat dit geen nieuwe elementen vormen en er in het algemeen bij huidig volgend (tweede) beschermingsverzoek geen nieuwe feiten of elementen voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Zij laat zodoende na inhoudelijk een ander licht te werpen op de in de beschikking gedane bevindingen en gevolgtrekkingen.

Met haar zeer algemene argumentatie dat de bijgebrachte politiedocumenten wel degelijk haar geloofwaardigheid rektrekken, gaat verzoekster voorbij aan en ontkracht noch weerlegt zij de met betrekking tot die bewuste stukken gedane vaststellingen, waarvoor naar punt 7 van de beschikking wordt verwezen.

Met de algemene opmerking op zitting dat ze niet naar Noord-Macedonië kan terugkeren aangezien de politie er niet bij machte is haar er te beschermen waardoor zij er haar leven zou riskeren ontkracht noch weerlegt verzoekster de in de beschikking, in punt 8, gedane vaststellingen inzake de voorhanden zijnde nationale bescherming(smogelijkheden) in Noord-Macedonië. Het louter tegenspreken vormt geen dienstige repliek en verzoekster werpt hiermee dus geen ander licht op de gedane vaststellingen.

Betreffende het algemeen betoog ter zitting dat er minstens aanleiding toe bestaat haar huidig (tweede) beschermingsverzoek ontvankelijk te verklaren en de nieuw aangevoerde elementen ten gronde te onderzoeken, herneemt de Raad volgende grond van de beschikking: *“De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient te worden nagegaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. Dat elementen nieuw zijn in die zin dat ze nooit eerder werden aangebracht, volstaat dus geenszins (an sich), aangezien het moet gaan om nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming in de zin van voormelde artikelen aanzienlijk vergroten. De commissaris-generaal heeft onderzocht, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, wat in casu niet het geval is in het kader van haar huidig verzoek. Bijgevolg kon de commissaris-generaal haar verzoek onontvankelijk verklaren.”*

6. Gelet op het voorgaande brengt verzoekster geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekster geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO